

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **B. B., nar. X, st. příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika**
bytem XXX
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, Praha 9

proti
žalované: **Ministerstvo zahraničních věcí České republiky**
sídlem Hradčanské náměstí 5, Praha 1 - Hradčany

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2018 č. j. 308454/2018-VO

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo na základě žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) shledáno, že rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Alžíru o neudělení krátkodobého víza bylo v souladu s ustanovením § 20 odst. 5 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců.
2. Rozhodnutím ze dne 10. 5. 2018 byla Velvyslanectvím České republiky v Alžíru zamítnuta žádost žalobce o udělení víza ze dne 17. dubna 2018, číslo žádosti ALGI 201804170001, a to z důvodu, že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

k pobytu na území České republiky. Odůvodnění zamítnutí žádosti žalobce vychází ze zjištění vyplývajících z pohovoru se žalobcem při podání původní žádosti ze dne 7. 2. 2017, z pohovoru s manželkou žalobce ze dne 3. 3. 2017 a dále z pohovoru s matkou manželky žalobce paní D. B. ze dne 14. 12. 2017, a to v rámci předchozích řízení o podaných žádostech žalobce o udělení víza a dále v řízení o žádostech o nové posouzení důvodů udělení víza. Z těchto pohovorů Velvyslanectví České republiky i v případě poslední žádosti žalobce o udělení víza ze dne 17. 4. 2018 setrvalo na svých závěrech již z předchozích řízení, že jednání žalobce jako manžela paní M. B. je účelové a manželé spolu nežijí a manželka žalobce jej nemůže následovat do Alžírsku, když žádný fakt ze zjištění nebránil tomu, aby manželka žalobce v jeho zemi žila. Velvyslanectví dovodilo, že žalobce při realizaci svého záměru požádal o vízum proto, aby zneužil práva přiznaná rodinným příslušníkům občanů unie, a to sice práva volného pobytu a pohybu zaručených na základě Směrnice 2004/38/ES o právu občanů unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států zákonem o pobytu cizinců. Uvedeným rozhodnutím tedy Velvyslanectví České republiky podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců krátkodobé vízum neudělilo s tím, že byla splněna podmínka účelového uzavření manželství.

3. Žalobce následně podal v pořadí již 3 žádost o nové posouzení neudělení krátkodobého víza žalovaným (žádost datovaná dne 22. 5. 2018, v níž poukázal na to, že jako rodinný příslušník občana Evropské unie (manželky žalobce) má nárok na vstup na území členského státu a také má právo na obdržení vstupního víza v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Uvedl, že pro společný život se svou manželkou žijící na území České republiky je získání krátkodobého víza pro něj zcela zásadní, neboť plánují společnou budoucnost a stálé zamítání žádosti jim velmi znesnadňuje společné soužití. Vytýkal, že správní orgán ve svých rozhodnutích o zamítání žádosti žalobce se nikterak nezabývá skutečností, že manželství žalobce stále trvá a rozvíjí se. Žalobce poukázal na trávení společné dovolené, společně strávený čas každým rokem a udržování každodenního kontaktu pomocí moderních komunikačních technologií. V žádosti uvádí, že veškeré kontakty může doložit a vyvrací tvrzení správních orgánů v předchozích rozhodnutích, že není schopen se se svou manželkou jazykově dorozumět a nejsou ani důvodné pochybnosti o rodinné situaci žalobce a manželky, a to, že tato situace nedovoluje manželce žalobce vycestovat žít v Alžírsku. Žalobce poukázal na nesrovnalosti v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vízum, které spatřuje v tom, že žádost o vízum se vždy posuzuje na základě všech informací, které jsou k dispozici a protože změnila rodinná situace žalobce i jeho manželky a zdravotní stav manželčiny rodiny, nelze, aby rozhodnutí o udělení víza vycházelo automaticky z předchozích zamítnutí žádosti. Žalobce popřel, že by se dopouštěl podvodného jednání s cílem získat vízum k pobytu na území. V jeho případě se týká uplatňování práva na rodinný život prostřednictvím umožnění soužití manželů na území Evropské unie, a proto není na místě hodnocení potenciálu žalobce z hlediska poznatků a jeho sociálního a ekonomického zázemí. Žalobce v žádosti poukázal na judikaturu Městského soudu v Praze pod č. j. 7 A 55/2011-63-70, v níž bylo vysloveno, že důkazní materiál obsahující pouze výpovědi obou manželů je nedostatečným a jen stěží může odůvodnit závěr o účelovosti či neúčelovosti manželství.

II. Rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že na základě evropských předpisů, vztahujících se k aplikaci Směrnice 2004/38/ES, tj. na základě sdělení Evropské komise

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Evropskému parlamentu a Radě č. COM (2009) 313 final a ze sdělení komise Evropskému parlamentu a Radě č. COM (2014) 604 final, jehož přílohou je „Příručka pro řešení otázky účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí (dále jen „příručka pro účelové sňatky“)“ zkoumal, zda existují indikativní kritéria, která poukazují na to, že zneužití práv společenství je nepravděpodobné, tj. že manželství žalobce nebylo s občankou České republiky uzavřeno účelově. Žalovaný uvedl, že žalobce se se svojí manželkou seznámil na internetové seznamce. Před svatbou se setkali pouze jednou, nepřijali dlouhodobý či finanční závazek se společnou odpovědností. Manželka žalobce je o 6 let starší, existuje jazyková bariéra mezi manželi. Žalobce se seznámil s manželkou na internetové seznamce v době, kdy manželka byla stále provdána za svého předchozího manžela, občana Egypta, kdy k rozvodu manželství došlo v roce 2015. Její dřívější manžel získal v České republice přechodný pobyt. Žalovaný dále shledal, že sociální situace manželky žalobce není jednoduchá, má nízký plat a žije v pronajatém bytě. Žalobce dosud neprojevil výraznější snahu naučit se český jazyk. Teprve nyní obdržel od své manželky česko-arabskou konverzaci. Na druhé straně žalovaný shledal, že manželství trvá již delší dobu a u žalobce neznalost českého jazyka velmi slabá, znalost anglického jazyka v kombinaci se základním vzděláním žalobce nedávají žalobci velké šance na získání zaměstnání v České republice. Uvedené osobní, sociální a ekonomické okolnosti žalovaný dovodil z pohovorů se žalobcem jako žadatelem o vízum, s jeho manželkou a dále z pohovoru s matkou manželky žadatele a s jejím bratrem. Žalovaný sdělil, že informace manželky žalobce o tom, že manželé nemohou žít v Alžírsku, neboť manželka žalobce se musí starat o svou nemocnou matku, není pravdivá. Bylo zjištěno, že matka manželky žalobce žije v Ostravě a její dcera jezdí do Ostravy málo, spíše ona jezdí za dcerou. Žalovaný shledal, že rozhodnutím o neudělení víza nebylo nijak výrazně zasazeno do rodinného života manželského páru. Manželé mohou svůj rodinný život realizovat v Alžírsku a daleko pravděpodobněji se jeví, že žalobce ve skutečnosti o život v České republice nemá zájem a jeho cílem je prostřednictvím sňatku s občankou České republiky získat trvalý pobyt v České republice a následný život v některé západoevropské zemi, kde se bude moci opřít o podporu tamějších početných arabských komunit.

5. K dobru manželů ministerstvo uvedlo, že nezaznamenalo výraznější rozpory ve výpovědích manželů, že manželství trvá již dva roky a že manželka žalobce opakovaně navštívila svého manžela na podzim roku 2017 v Alžírsku. Z její strany se podle všeho o účelově uzavřené manželství nejedná. Ze strany žalobce však tzv. indikativní kritéria potvrzují existenci účelově uzavřeného manželství a jednoznačně převažují.
6. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě uvedl, že účelově uzavřené manželství jakožto důvod pro zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum byl do zákona o pobytu cizinců zaveden novelou, která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2011. V této souvislosti žalobce pro dokreslení statistik uzavření účelových sňatků předložil statistické údaje za roky 2011, 2012 a 2013, které se týkají prokázaných účelových sňatků a jejich poměr ke všem uzavřeným sňatkům českých občanů s cizincem. Z těchto statistik dovodil, že počet zamítnutých víz z důvodu účelovosti je v porovnání s vydanými krátkodobými vízy rodinného příslušníka občana Evropské unie v jasném a zřetelném nepoměru a účelovost sňatku musí být jasně prokázána a není možné ji založit na pouhých domněnkách. I přes skutečnost, že na

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

udělení krátkodobého víza obecně není právní nárok u rodinných příslušníků, občanů Evropské unie, je tato zásada prolomena. Tato kategorie cizinců má nárok na vstup na území členského státu, právo na obdržení vstupního víza, což vyplývá z čl. 5 a 6 Směrnice 2004/38/ES, jakož i z judikatury Soudního dvora Evropské unie, např. v rozhodnutí C-503/03 Komise v Španělsko.

8. Žalobce se dále v žalobě zabývá okolnostmi svého vztahu s občankou EU, kdy plánují společnou budoucnost. Nicméně nemohou naplňovat pravou podstatu manželství, neboť tím je neustále zamítána žádost o udělení krátkodobého víza žalobci. Žalobce namítá, že zastupitelský úřad České republiky v Alžíru se ve svém rozhodnutí nikterak nezabývá skutečností, že přes jeho opětovná tvrzení o fingovaném manželství a jeho účelovosti, manželství stále trvá a vztah započatý před více než dvěma lety se rozvíjí. Žalobce tráví s manželkou i několik týdnů společné dovolené. Společně tráví čas každoročně a udržují každodenní kontakt pomocí moderních komunikačních technologií. Dle žalobce jazyková bariéra není překážkou, což dokládá komunikací se svou manželkou na sociálních sítích v anglickém jazyce.
9. Žalobce namítá, že závěry napadeného rozhodnutí vycházejí z nepravdivých informací. Předně není pravdou, že napadeným rozhodnutím nebylo výrazně zasazeno do rodinného života manželského páru, neboť manželé mohou svůj rodinný život realizovat v Alžírsku. Zdravotní stav maminky manželky žalobce paní D. P. neumožňuje žalobcově manželce se trvale usídlit v Alžírsku. Poslední cesta manželky žalobce se také odehrála ve dnech 25. 7. – 12. 8. 2018, což je v rozporu se skutečností uvedenou v rozhodnutí. Dále vzhledem k tomu, že manželé spolu nežijí ve společné domácnosti, neboť žalobce nezískal krátkodobé vízum, nemají uzavřen žádný právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností. Není pravdou, že manželství netrvá dlouhou dobu. Nepravdivé a zkreslené informace se rovněž týkají finanční situace žalobce, když správní orgán přepočítává žalobcův plat do českých korun, ale neporovnává jej s ekonomickou situací v zemi původu žalobce a s průměrným příjmem v Alžírsku. Nadto poznatky o sociálním a ekonomickém zázemí žalobce mohou být irelevantní v případě posuzování obyčejné žádosti o vízum v případě rodinných příslušníků občanů České republiky, kdy jde o uplatňování práva na rodinný život, jsou však tyto skutečnosti naprosto irelevantní. Neobstojí také závěr žalovaného, že vztah realizovaný prostřednictvím internetu nelze označit za plnohodnotný a opravdový. Žalobce k tomu uvádí, že se právě pokouší, aby jeho vztah nebyl odkázán na komunikaci prostřednictvím internetu. I přes opakovaná zamítání žádosti je se svou manželkou v každodenním kontaktu. Žalobce doložil správnímu orgánu několik důkazních materiálů prokazujících, jak probíhá jeho komunikace s manželkou a je schopen jakoukoli denní dobu sdělit co v té době dělá jeho manželka a jaké pocity prožívá. Žalobce uvedl, že plánuje naplnit manželství společným potomkem. Manželka bohužel však již v minulosti potratila, avšak správní orgán I. i II. stupně v žádném ze svých rozhodnutí ke zdravotnímu stavu manželky žalobce nepřihlédl. I v tomto směru dochází, i v této otázce k dezinterpretaci výpovědí. K otázce výpovědí a jejich důkazního hodnocení žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 A 17/2012, který vyslovil, že za situace „tvrzení proti tvrzení“. Musí správní orgány podepřít své úvahy dalším dokazováním nebo úvahami. V dané věci však správní orgán žádné důkazy nenabízí, neboť nesprávně interpretuje jednotlivé výpovědi žalobce a jeho manželky a uvádí nepravdivé informace. Žalobce upozornil na to, že manželé shodně odpovědi na všechny kladené otázky, což je třeba ve smyslu citovaného rozhodnutí soudu brát jako značné oslabení předpokladu, že by se jednalo o manželství uzavřené účelově.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

10. Žalobce namítá, že žalovaný, resp. zastupitelský úřad, neunesli břemeno průkazu, že sňatek žalobce byl skutečně uzavřen účelově, tedy výhradně za účelem pobytu. Účelovost manželství žalovaný odůvodňuje zcela vágními výrazy a domněnkami, nikoli důvodnou argumentací.
11. Žalobce také poukázal na to, že předtím nežádal o mezinárodní ochranu v České republice nebo v jiné zemi Evropské unie. V minulosti neuzavřel manželství, které by bylo účelové. Ani v jeho rodině se nevyskytuje takový případ. Žalobce je finančně zabezpečený a nelze předpokládat, že by uzavřel manželství z důvodu špatné finanční situace.
12. V závěru své žaloby žalobce odkázal na zprávu Veřejné ochránkyně práv, která se zabývala právě případem žalobce a dále i na judikaturu Městského soudu v Praze v rozsudku sp. zn. 7 A 55/2011, v němž soud konstatoval, že důkazní materiál obsahující pouze výpovědi obou manželů je nedostatečný.
13. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení žalovanému.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Alžíru jsou právně i věcně odůvodněny a obsahují samostatné úvahy o existenci účelově uzavřeného manželství ze strany žalobce. K tvrzení žalobce, že nebylo nijak významně zasaženo do rodinného života manželského páru, když manželé mohou svůj rodinný život realizovat v Alžírsku, žalovaný uvedl, že nijak nenabádá manželku žalobce k opuštění země, ale zabýval se otázkou, zda rozhodnutí o neudělení víza zasahuje do rodinného života. V uvedeném směru odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 6 A 230/2015 a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 410/2017. Žalovaný nepovažuje hodnocení imigračního potenciálu žadatele na základě poznatku o jeho sociálním a ekonomickém zázemí za irelevantní v případě rodinného příslušníka České republiky a v tomto ohledu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 331/2015, který se tímto indikativním kritériem zabýval. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V. Další podání žalobce

15. Žalobce v dalším podání předložil zprávu o šetření ve věci neudělení krátkodobého víza, kterou vydala Veřejná ochránkyně práv dne 9. 8. 2019, a to k žádosti manželky žalobce paní M. B. Uvedená zpráva hodnotí postup Velvyslanectví České republiky v Alžíru, jakož i žalovaného při vyřizování žádosti žalobce o krátkodobé vízum. Vychází z výkladových vodítek sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě, z Příručky pro řešení otázek údajných účelových sňatků a dále z judikatury Nejvyššího správního soudu a při hodnocení jednotlivých indikativních kritérií z hlediska zjištěného skutkového stavu dospívá zpráva k závěru, že vízum mělo být manželovi paní M. B. uděleno.
16. V dalším podání ze dne 7. 1. 2021 žalobce předložil fotokopie několika fotografií k popření argumentů žalovaného a jeho tvrzení o účelovosti sňatku žalobce s paní M. B. s tím, že tyto fotografie dokládají opravdový vztah mezi oběma manželi, kteří rozvíjejí svůj vztah i manželství.

VI. Jednání před soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

17. Soud nařídil ve věci jednání, k němuž se zástupkyně žalobce nedostavila s omluvou, že nemá k dispozici aktuální informace, týkající se manželství žalobce a jeho manželky paní M. B., jelikož jsou oba nekontaktní. Zástupkyně žalobce uvedla, že z tohoto důvodu je stížena důkazní nouzí a nemůže dostatečně hájit práva žalobce.
18. Zástupce žalovaného uvedl, že rozhodnutí Velvyslanectví ČR v Alžíru má oporu ve vízovém spise a v podkladech řízení. Hodnocení manželství žalobce se neopírá jen o pohovory, ale vychází i z ukázky vzájemné komunikace mezi manželi. Žalovaný čerpal poznatky z více zdrojů, hodnotil ekonomickou situaci manželů s odkazem na relevantní kritérium posuzované krajskými soudy, na relevanci ekonomického potenciálu tak, jak jej u rodinného příslušníka občana Evropské unie hodnotil např. rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57A 131/2015. Dle žalovaného z podkladů řízení vyplynulo, že žalobci nesvědčí žádné z indikativních kritérií, že by šlo o účelové uzavření manželství. Zástupce žalobce pak ve svém přednesu individuálně hodnotil situaci žalobce z hlediska jednotlivých indikativních kritérií pro posouzení účelovosti manželství.
19. Soud při jednání neprovedl dokazování fotodokumentací zaslanou soudem žalobcem dne 7. 1. 2021 (na č. l. 77-80), neboť tyto fotografie nejsou označeny ani místem ani časem, zobrazují manžele pouze na nějaké vycházce v přírodě, avšak nevypovídají nic o základních atributech společného soužití. Soud dále neprovedl dokazování zprávou Veřejné ochránkyně práv ze dne 9. 8. 2019, kterou žalobce k žalobě připojil a která řeší podnět manželky žalobce k přešetření neudělení krátkodobého víza žalobce. Soud nepovažoval tuto zprávu za časově aktuálně vypovídající a ani za zprávu vycházející ze všech podkladů, které měl k dispozici žalovaný s tím, že rozhodný skutkový stav bude posuzovat městský soud. Městskému soudu byla také k jeho výzvě doručen záznam pohovoru se žalobcem jako žadatelem o krátkodobé vízum ze dne 17. 4. 2018, avšak po zjištění, že jde o záznam, který se nalézá rovněž ve správním spise, soud neshledal důvod tento záznam provést jako listinný důkaz, neboť je zřejmé, že byl podkladem řízení, z něhož soud standardně vychází.

VII. Posouzení věci městským soudem

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl vydání napadeného rozhodnutí.
21. Žaloba není důvodná.
22. Předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je rozhodnutí o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, které je zvláštním druhem opravného prostředku proti rozhodnutí o neudělení víza podle § 180 e zákona o pobytu cizinců. V tomto řízení je výslovně vyloučena aplikace části druhé a třetí správního řádu. Zákon o pobytu cizinců na místo toho v § 169j a § 167 odst. 1 písm. c) speciální úpravu, jak opatrovat skutečnosti a poznatky (výpovědi, vysvětlení, pohovory) pro účely rozhodování podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7Azs 326/2017-21)
23. Podstatou přezkumu v souzené věci je tedy rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Alžíru vydané žalobci v řízení o udělení krátkodobého víza dle § 20 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství. Tímto je Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července

2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) a následné posouzení zákonnosti tohoto rozhodnutí žalovaným.

24. Při rozhodování o udělení víza bylo podstatné zda, správní orgán mohl uzavřít tak, že bylo naplněno ustanovení § 20 odst. 5, písm. e) zákona o pobytu cizinců. Podle § 20 odst. 5, písm. e) citovaného zákona cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
25. Nejvyšší správní soud se k otázce zjišťování účelově uzavřených sňatků opakovaně ve své judikatuře vyjádřil v rozsudku čj. 10 Azs 115/2015-38 ze dne 6. 10.2015, v němž uvedl, že *...“Vzhledem k tomu, že právní úprava zákona o pobytu cizinců vychází z práva Evropské unie, je v tomto směru vhodné poukázat na sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států [sdělení Komise ze dne 2. 7. 2009, KOM(2009) 313]. Při úvaze, zda existuje úmysl zneužít práv přiznaných směrnicí výlučně za účelem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví, lze užít dvou souborů indikativních kritérií, jež poukazují na to, že zneužití práv Společenství je v daném případě nepravděpodobné, nebo naopak spíše pravděpodobné“.*
26. Protože relevantní právní úprava vychází z práva Evropské unie, žalovaný postupoval rovněž i ze sdělení komise Evropskému parlamentu a Radě č. COM (2014)604 Final, jehož přílohou je Příručka pro řešení otázky účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU. Uvedená Příručka obsahuje výčet indikativních kritérií, kterými se žalovaný jako vodítkem řídil, a poměry žalobce a jeho manželky v době od uzavření sňatku a to až do doby vydání napadeného rozhodnutí, hodnotil.
27. V dané věci je mezi účastníky řízení spor o závěr žalovaného o neudělení krátkodobého víza z hlediska ust. § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
28. Podle § 20 odst. 5 písm. c) zákona o pobytu cizinců platného v rozhodné době cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství,
29. Městský soud souhlasí se závěrem, ke kterým zastupitelský úřad i žalovaný dospěli. Zásadními kritérii odpovídající kritériím dle citované Příručky byl způsob seznámení manželů (přes internet), jejich sporadická setkání v průběhu let, když po seznámení na internetu se manželé setkali před svatbou jen jedenkrát v r. 2015, podruhé pro účely přípravy svatby a v červnu 2016 již na svatbu. Z pohovoru s manželkou žalobce ze dne 3.3.2017 dále vyplynulo, že od svatby se s manželem nesetkali. Jazykové znalosti obou manželů byly při pohovorech zjištěny jako slabé, žalobce, který hodlá žít v České republice od známosti s manželkou (cca od r. 2013) neučinil nic pro to, aby se naučil český jazyk. K uvedenému je z pohovoru s manželkou žalobce ze dne 3. 3. 2017 zřejmé, že teprve

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v té době manželka žalobci obstarala česko- arabskou konverzaci. Nelze odhlédnout od krátké délky trvání osobních kontaktů a setkání, nikoliv jen korespondenčním, ostatně, jehož obsahem ani nebyly zásadní věci pro rodinný život. Dále je třeba poukázat na to, že manželka žalobce neuváděla věrohodné skutečnosti o tom, že nemůže manžela následovat do Alžíru, že nemůže s ním žít v jeho zemi, neboť ji váže povinnost starat se o své rodiče, zejména o matku, ačkoliv tato informace nemá oporu ve zjištění skutkového stavu. Z dalších pohovorů s matkou a s bratrem manželky žalobce bylo totiž zjištěno, že její matka je soběstačná, je to zejména ona, která jezdí za svou dcerou a stará se o její domácnost, nikoliv, že by manželka žalobce jezdila za ní. Pohovory nebylo prokázáno, že by se manželka žalobce fyzicky o své rodiče starala. V případě žalobce i manželky žalobce nebyl zjištěn dostatečný ekonomický potenciál pro společné soužití na území České republiky, což je, jak také uvedl a citoval žalovaný, z hlediska judikatury krajských soudů relevantně posuzovaným kritériem z důvodu soužití s cizincem s občankou Evropské unie na území členského státu. Uvedené skutečnosti tak oslabují předpoklad, že se jednalo o manželství neuzavřené účelově. Tento předpoklad pak vyvrací i situace v době rozhodování soudu v této věci.

30. V této věci soud posuzoval závěr vycházející z nového posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Okolnosti uzavření sňatku jsou v této fázi řízení bezvýznamné vzhledem k tomu, že již byly posuzovány u dřívějších dvou žádostí žalobce a v předchozích vízových řízeních, jejichž výsledky žalobce nenapadl. Úkolem žalovaného i městského soudu v této věci bylo zabývat se pouze tím, zda existují nově tvrzené a prokázané důvody, které by odůvodňovaly, že manželství (byť by bylo nebo nebylo uzavřeno účelově) se vyvíjí tak, že jej lze považovat za trvalý svazek. Pokud manželství plní svou funkci, není možné takové manželství považovat za účelově uzavřené, a to ani tehdy, pokud by tomu tak od úplného počátku nebylo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 10 Azs 375/2019-39).
31. Takové důvody žalobce netvrdil ani neprokázal. Svědčí o tom záznam pohovoru se žalobcem ze dne 17. 4. 2018, v němž žalobce k plnohodnotnému vývoji svého manželství nic podstatného a nového neuvádí. Žalobce je stále v kontaktu s manželkou prostřednictvím internetu, poměry manželů se nezměnily, žalobce neuvedl, jaké vztahové události mezi sebou řeší, každý pobývá ve státě svého původu a žalobce jen uvádí, že chce být se svou manželkou. V podané žalobě žalobce rovněž neuváděl žádné podstatné změny v soužití manželů, jeho žaloba je založena na argumentaci o jeho právním nároku na pobyt v České republice z titulu uzavření manželství s občankou Evropské unie, na statistice neúčelových a účelových sňatků, na odmítnutí poznatků o ekonomickém zázemí jako relevantním indikativním kritériu pro účely posouzení povahy manželství a na neposouzení zdravotního stavu jeho manželky, což se vztahuje k její situaci v r. 2016, avšak v současné době z hlediska oddělenosti manželů žádné jiné skutečnosti zdravotního rázu netvrdí a neprokazuje.
32. V dané věci tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z již provedených důkazů v původních řízeních o žádostech podávaných již od doby podané první žádosti, kdy správní orgán učinil pohovor se žalobcem dne 7. 2. 2017 a pohovor s manželkou dne 3. 3. 2017. Šetření o vztahu žalobce a jeho manželky pokračovalo i v dalších řízeních, o druhé žádosti o vízum ze dne 11. 7. 2017, kdy správní orgán rovněž vycházel z předešlých zjištění a dále i po podání druhé žádosti o nové posouzení ze dne 13. 9. 2017, kdy správní orgán

vycházel z pohovoru s matkou manželky provedeného dne 14. 12. 2017 a z pohovoru s bratrem manželky žalobce ze dne 12. 12. 2017.

33. K předmětné žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza ze dne 22.5.2018 správní orgány nově vycházely ze záznamu pohovoru se žalobcem ze dne 17.4.2018, tj. ke dni podané třetí žádosti o udělení krátkodobého víza, k níž se vztahuje „prvostupňové“ rozhodnutí Velvyslanectví ČR ze dne 10. 5. 2018, v níž však žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly změnu náhledu na povahu manželství žalobce s paní M. B. Tomu ostatně nasvědčuje i to, že žalobce v podání z ledna 2021 soudu předložil fotografie obou manželů s tím, že dokládají opravdový vztah mezi manželi a tento vztah se rozvíjí. Kromě tohoto pouhého tvrzení žalobce neupřesnil a neprokázal, jakým způsobem dochází k rozvoji a upevňování manželství, fotodokumentace je co do času, místa a fungování manželství nevypovídající. Uvedené umocňuje i vyjádření zástupkyně žalobce, která svou neúčast na jednání soudu omluvila tím, že manželé jsou nekontaktní a nemá o nich žádné důkazně způsobilé poznatky. Ve sledu uvedeného tedy městský soud neměl důvod přihlížet ani ke zprávě Veřejné ochránkyně práv, kterou žalobce k žalobě přiložil, když tato se týkala jen některých podkladů, posuzovala i jednání žalobce z hlediska § 20 odst. 5 písm. f) zákona a tato hlediska vyhodnocovala úvahami, které se obecně nabízely dle jednotlivých indikativních kritérií a ve vztahu ke skutkovým okolnostem, které byly hodnoceny již dříve podanými žádostmi. Městský soud pak aktuálně sám posoudil ty skutkové okolnosti, které považoval za významné z hlediska individualizace a vývoje posuzovaného manželství.
34. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně a věrohodně zjištěného stavu věci a na základě stávající evropské i vnitrostátní úpravy, v souladu s rozhodovací praxí správních soudů. Proto městský soud v Praze podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, náklady v souvislosti s řízením u soudu nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Praha 5. května 2021

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.